



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 330/2024-4

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 1T/30/2023 z 2. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

- Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 19. júna 2024 namieta porušenie svojho bližšie neoznačeného práva rozsudkom okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Žiada zrušiť napadnutý rozsudok a o prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.
- Z obsahu napadnutého rozsudku dostupného na oficiálnom webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.
- V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že bol odsúdený nezákonne, čo má vyplývať z obvinenia poškodenej z krivej výpovede, ako aj zo znaleckého skúmania poškodenej, ktoré spochybňuje vierohodnosť jej výpovedí. Sťažovateľ tvrdí, že bol donútený priznať sa ku skutku, ktorý nespáchal.

II.

- Rešpektujúc § 39 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyhodnotil podanie sťažovateľa ako návrh na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), pretože v ňom zrozumiteľne formuloval svoj názor o porušení jeho práv a označil porušovateľa jeho práv i zásah, ktorý mal porušenie vyvolať.

5. Ústavná sťažnosť nespĺňa niektoré zákonom ustanovené náležitosti (chýbajúca identifikácia práva, ktoré malo byť porušené, nepripojenie kópie napadnutého rozsudku, absencia kvalifikovaného právneho zastúpenia), ale v záujme efektivity a hospodárnosti konania ústavný súd nepristúpil k výzve na ich odstránenie adresovanej sťažovateľovi. Aj v prípade odstránenia uvedených nedostatkov by totiž bolo nutné ústavnú sťažnosť odmietnuť.

6. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

7. Každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť právnej (súdnej) ochrany, a predtým, ako podá ústavnú sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

8. Rozsudok okresného súdu, ktorý sťažovateľ pre ústavný súd záväzným spôsobom (§ 45 zákona o ústavnom súde) označil za zásah do svojich práv, je rozhodnutím súdu prvého stupňa, proti ktorému Trestný poriadok v § 306 ods. 1 umožňuje podať odvolanie. V konaní o odvolaní ako riadnom opravnom prostriedku je potom odvolací súd povinný i oprávnený poskytnúť ochranu subjektívnym právam sťažovateľa.

9. Sťažovateľ však netvrdí ani nepreukazuje, že by odvolanie proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal. Ústavný súd preto dospel k záveru, že je naplnená hypotéza § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ nevyčerpal prostriedok, ktorý mu zákon na nápravu porušenia jeho práv priznáva. Preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2024

Robert Šorl
predseda senátu